

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי מוֹת

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וְשִׁמְיַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפּוּרֵי הַזֹּהַר, סְפּוּרִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיְחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפּוּר מִדְּהִים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאָקָא.
- ח. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשֻׁרֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ד.....זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי.....
- ה.....אוּר הַזֶּהָר הַמְּחַלֵּק.....
- ז.....הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְּשֵׁה).....
- ט.....שְׁלַחַן עָרוּף הַלְכוֹת שְׁבֵת מְחַבֵּר וּרְמ"א.....
- יא.....שְׁבֵת בּוֹ תְּשׁוּב.....
- יט.....זֶהָר עַל מַעֲלֵת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבֵת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- יז.....מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?.....
- יט.....לְשׁוֹן הַרְעָה עַל הַצְּדִיקִים.....
- כא.....הַשְּׁבֵת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ.....
- כג.....סַפְּוּרֵי הַזֶּהָר.....
- כז.....בְּעִיר קְרֵאקָא.....
- כט.....מִזְכֵּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָהּ.....
- לא.....אַגְרוֹת הַזֶּהָר.....

זְכוּת דְבַר יוֹחֵאֵי

וּכְבֵר תִּקַּן הָאֵי גִבְרָא קְדִישָׁא הַחֲכָם הַכוֹלֵל, עֲנוּתָן כְּהִלֵּל, מ"ר נִיהוּ רַבָּה הֲרַב יִצְחָק אֶלְפִיָּיָה ז"ע (וְעֵין בְּסֵפֶר "הַתְּקַבְּצוֹת הַזוֹהַר" אִיד בְּתַפְלוּתוֹ עִם עוֹד צְדִיקִים עֲצַר אֶת הַשְּׂוֹאָה שְׁלֵא תִּכְנַס לְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל), לְלַמּוֹד בְּחִבּוּרָה כָּל אֶחָד חֵלְקוֹ וְעַל יְדֵי זֶה יִסְיִמוּ כָּל הַחִבּוּרָה כּוֹלָה. עֵינֵי דְבְרֵי קְדָשׁוֹ בְּסִפְרוֹ הַטְּהוֹר "יֵאִיר נְתִיב".

כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְּשַׁתְּתֵפִים בְּחֵלּוּקַת סֵפֶר הַזוֹהַר וּבְסִיּוּמוֹ [וְכֵן בְּש"ס וּמִשְׁנֵיּוֹת], כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדּוֹ, וְעוֹשִׂים סְעוּדַת סִיּוּם כְּתַב בְּשְׂדֵי חֲמֵד (מְעַרְכַת מ' סוּף כָּלֵל קצ"ח), וז"ל: מְצוּנָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הֲרַבָּה בְּנֵי אָדָם בְּשַׁתְּפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדּוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לְעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שֶׁחֵלְקוֹ בֵּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנֵיּוֹת, וְשׁוֹרְתָה הַדִּין נוֹתֶנֶת שְׂכָר כְּאִילוֹ לְמַד הַש"ס כּוֹלָא.

שְׂמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוֹהַר מְעִין שְׂמַחַת תּוֹרָה

הַצַּה"ק הַמְּקוּבֵּל הָאֱלוּקִי רַבִּי בְרוּךְ מִמְּעוֹזֵיבוֹ, נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, נִהַג בְּכָל ל"ג בְּעֶמֶר לְעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ. הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי בְרוּךְ, נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמֶר לְעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לָקַח הַסֵּפֶר הַזוֹהַר בְּיַדֵּי קְדָשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רַקוּדֵינָא דְקִדְשָׁה מִשְׂמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׂמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַב

א. לְקַבֵּעַ אֶת יוֹם הַסִּיּוּם לְיוֹם שְׂמַחַת תּוֹרָה. וּבְסֵפֶר אֲתִקְיָנוּ סְעוּדַתָּא (חֲלֵק סְעוּדַת הַיּוֹם הַעֲרָה 25). הִבִּיא, דְּבִקְצַת קְהִילוֹת נִהְגוּ "חִבְרַת ש"ס", כְּלוּמַר, הַחֲבֵרָה שֶׁהָיוּ מְחַלְקִים אֶת כָּל מִסְכַּתוֹת הַש"ס בֵּין חֲבֵרִים, כְּדִי שְׂפָלָם יִסְיִמוּ אֶת כָּל הַש"ס בְּיוֹם מְסֻיָּים, וְקִבְּעוּ אֶת יוֹם הַסִּיּוּם לְיוֹם שְׂמַחַת תּוֹרָה כְּדִי שֶׁיִּסְיִמוּ תּוֹרָה שְׂבִכְתָּב וְתּוֹרָה שְׂבִעַל פֶּה כְּאֶחָד, בְּיוֹם אֶחָד. - רוֹשְׁמֵי הַקּוּרוֹת כּוֹתְבִים, כִּי בְּיוֹם כ"ז נִסְתָּן תַּקְעָה הַחֲלִיטוֹ מִנְהִיגֵי חִבְרַת "גֵּר תָּמִיד" בְּבִיאֵלִיסְטוֹק, לְחַלֵּק אֶת הַש"ס בֵּין אֲנָשֵׁי הַחֲבֵרָה, כְּדִי שְׂפָלָם יִחַד יִסְיִמוּ אֶת הַש"ס תּוֹךְ חֲצֵי שָׁנָה, הֵינּוּ עַד יוֹם שְׂמַחַת תּוֹרָה שֶׁל שְׁנַת תַּקְעָה. וְכֵן מִיַּדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה עַד בִּיאַת הַגּוֹאֵל (סוּד ה').

ב. מִדַּעֲסָקִינוּ בְּהָאֵי צְדִיקָא קְדִישָׁא, הַמְּקוּבֵּל הָאֱלֹקִי, רַבִּינוּ בְרוּךְ מִמְּעוֹזֵבוֹ זִיע"א, מִן הַמַּעֲנִיין לְצַטֵּט כַּאֲן שְׁתֵּי סִיפּוּרֵי-פֶלֶא, מֵהֶם נוֹכַל לְהִבִּין מַעֲט מִזְעִיר מְגוּדֵל קְדוּשָׁתוֹ וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל שְׁלוֹ. יְדוּע, שְׁדַרְכוּ בְּקוּדֵשׁ הָיָה לְבִזּוֹת, לְעַתִּים, אֲנָשִׁים מְסוּיָמִים שְׁבָאוּ לְחִסּוֹת בְּצִלוֹ, בִּיחּוּד בַּעַת שׁוֹלְחָנוֹ הַטְּהוֹר בְּשַׁבַּת-קוּדֵשׁ אוֹ בְּחִגִּים, וְהִלְלוּ הָיוּ מְקַבְּלִים זֹאת בְּאַהֲבָה גְּמוּרָה, בִּידַעַם שֶׁרַבֵּם הַגְּדוֹל בּוֹדָאֵי רוּאָה עֲלֵיהֶם קְטוּרוֹגִים וְדִינִים שְׁשׁוּרִים עֲלֵיהֶם, וּבְדִיבּוּרֵי הַקִּשִּׁים וְהַבּוֹטִים לְעֵינֵי כָל, בִּיטַל מַעֲלֵיהֶם דִּינִים קִשִּׁים אֵלֶּה. הָיָה זֶה בְּאַחַת מִלִּילוֹת שַׁבַּת קוּדֵשׁ, בַּעַת נִיהוּל שׁוֹלְחָנוֹ הַטְּהוֹר. אוֹתוֹ שַׁבַּת הַתֵּאֲרַח אֲצִלוֹ אֶחָד מִמְּחוֹתָנוֹ הַצְּדִיקִים, אֲשֶׁר הִגִּיעַ אֵלָיו לְהַשְׁתַּתֵּף בְּשִׂמְחַת שְׁבַע בְּרֻכּוֹת לְנִשְׂוֵאֵי צֶאֱצֵאֵיהֶם, בִּיחּוּד בְּסַעוּדַתָּא דְּחַקֵּל תַּפּוּחֵין קְדִישִׁין בְּמַחֲצֵתוֹ שֶׁל מְחוֹתָנוֹ הַקְּדוֹשׁ, רַבִּי בְרוּךְ. בְּאַמְצַע עֵרִיכַת הַ"שׁוֹלְחָן", הַתְּבַטָּא רַבִּי בְרוּךְ נִגַּד אֶחָד הַחֲסִידִים בְּבִיטוּיִים חֲרִיפִים נִגְדוּ, כְּדַרְכוּ בְּקוּדֵשׁ. וְהָיָה בְּשִׁמוּעַ אוֹרְחוֹ הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד ו

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

גם בכל שבת תקבועו ללמוד שעור בזהר הקדוש

גם בכל שבת תקבועו ללמוד שעור בזהר הקדוש.

(הנהגות הרב רבי יעקב מליסא זכר צדיק לברכה אות ג')

אי אפטר להשיג סתרי האמונה שרשיה ועקריה כי אם בקבלת חכמת האמת והאמת המקבל שאי אפשר להשיג סתרי האמונה שרשיה ועקריה כי אם בקבלת חכמת האמת כי ממנה ישתלם המאמין בכל זה ובזולתה נמנע, ולזה יצטרך המאמין האמתי והעובד השלם אחר היותו תורני שלם להתעסק בחכמת הקבלה אשר היא נשמת התורה וממנה יעמד על סוד האמונה האמתית המסכמת עם הדת מכל צד ועל פונת התורה והרצון והחפץ בעבודת התפלה והמצוות ואחר עמדו על זה ישתדל להוסיף לקח ולהוליד תולדות וענפים דומים לשרשים אשר בידי אשר אין זה כפי השכל האנושי כי קצר קצרה ידו להשיג האמת לא יוכל בשום פנים אבל הוא כפי השכל האלקי לקיים פלפלת בחכמה זה דרך החיים אשר בו חיו ודרכו הנביאים והחכמים ואין הרצון בהקדמת התורה אבל החכמה האמתית ומניעת המודה תחלה כמניעת למוד הפילוסופיה תחלה לחושבים שהיא החכמה האמתית שלא ראו אור, כי מניעת למוד הפילוסופיה תחלה ראוי ומחייב לפי שהיא הורסת ועוקרת שרשי דת האמת ודרכה דרך המינות והעוסק בה קדם שיהיה תורני שלם בעל אמונה שלמה תביאהו לידי מינות וכפירות וכו'.

אבל החכמה האמתית חס ושלום שתוריש שום אמונה רעה או דעת נפסד אבל בהפך שתנחיל האמת והצדק ותשריש אמונות ודעות אמתיות בלב לומדיה ואף אם יקדימוה ללמוד התורה כי היא המוציאה לאור תעלומות התורה ועקריה מתזקת ותומכת שרשיה לפי ששתיהן עולות בקנה החכמה האלקית אבל טעם אחורה לפי שהתורה בגוף והחכמה כנשמה אליה וכשיקדים למוד התורה וידע המצוות ופרושן כפי מה שבאה בהן הקבלה מסיני ואחר כן יכנס לטייל בפרדס החכמה אז תחול הנשמה בגוף כהגן וכסדר כי יעמד ויבין הסודות והסתרים ההם של כל מצוה ומצוה על בורין ואמתתן ולא יתבלבל שכלו אחר שקדם לו ידיעת הדברים אשר עליהם יורו הסתרים ההם וזה כדרך קדימת החמור לחול הצורה בו.

(עבודת הקדש להרשב"א חלק התכלית פרק יז)

זהר השבת

הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער

ולא אמנע מלהעתיק איזה גרגרים ממה שדרשתי באסיפה של ועד הכשרות לפסח תשל"ט:

עס איז כדאי צו דערציילען בנוגע לשוחטים (מובא בספר זוהר דעת בשם הה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל) וואס הה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער דער איידעם פון הגה"צ ר' הלל קאלאמייער זצ"ל דערציילט אין זיין ספר שמרו משפט, פון איין ווידערליכען מאן פון די עשרת השבטים וואס איז געקומען צו הרה"צ ר' הלל ל"ש, און איז געווען ביי איהם אויף פסח שנת כתר, ער האט געברענגט מיט זיך א ספר מיט דעם נאמען ס' האביב (ר"ת אחינו בני ישראל בגולה) וואו עס איז געווען געשריבען פארשידענע ענינים, איך האב מעתיק געווען אביסעל וואס איז נוגע צו וויסען בדורינו: ער שרייבט:

ר' נתן אדלער האט געוואלט פסל'ען די שוחטים פון פראנקפורט, און מכניע זיין דעם חותם הס"א וואס איז שורה אויף שוחטים פסולים, בסוד פון על חרבך תחי' וגו'. אויב ער וואלט דאס דערגרייכט וואלט משיח געקומען, נאר, דער ס"מ האט אויפגעשטעלט אויף איהם קצבים וואס האבען אים גערודפ'ט און ער האט געמוזט אנטלויפען פון פד"מ ע"כ...

עס איז כדי מתבונן צו זיין אין די מעשה, ווייל כמה נביאים מתנבאים בסגנון אחד, דעריבער וועלען מיד ברענגען נאך א מעשה וואס איך האב געהערט בשם מרן האדמו"ר מבעלזא זצ"ל, זייענדיג אין געטא איז צו איהם געקומען א איד און געשריגען: רבי, איר זעהט וואס טוט זיך, אידיש בלוט גיסט זיך ווי וואסער, פאר וואס טוט איהר גאר נישט? פאר וואס זענט איהר נישט מתפלל? האט דער רבי געענטפערט: וואס הייסט איך טו נישט.

האט ער געענטפערט: עס שטייט ביי די מלחמת עמלק "והי' כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל, וכאשר יניח ידיו וגבר עמלק" (שמות, פ' בשלח), ווען משה האט געהאלטען די הענד פארשפרייט אין די הויך האבען זיך אידען געשטארקט, שטייט דארט "וידי משה כבדים וכו' ואהרן וחור תמכו בידי וכו'". משה'ס הענד זענען געווארען שווער פון די שווערע מלחמה און אנגעהויבען ארפפאלען. נאר אהרן און חור האבען זיי אונטערגעהאלטן.

האט דער רבי געזאגט: עס איז היינט נישט דא קיין תומכים ע"כ. ווען מיר ציען א פאראלעל פון די ווערטער פון הייליגען דברי חיים וואס זאגט אז וועגען שוחטים

פסולים זענען כמה קהילות ארויס פון דת איז די כוונה, זיכער געווען אויף אזעלכע קהילות ווי פראנקפורט און אנדערע קהילות פון דייטשלאנד וואס אין צייט פון ר' נתן אדלר איז פראנקפורט געווען א עיר ואם בישראל, וואס איז אדויס פון דארט ר' נתן אדלר, דער חתם סופר, הגאון ר' זלמן עמדין זצ"ל.

60-70 יאר שפעטער, בסוף ימיו פון דברי חים ווען ר' שמשון רפאל הירש האט געוואלט אויפשטעלען א קהלה אין פראנקפורט, האט ער שווער געקענט טרעפן א מנין שומרי שבת, און דער ד"ח זאגט אז דאס איז געקומען וועגען שוחטים פסולים!

דער ספר האביב פון די בעלי רוח הקודש פון די עשרת השבטים זאגען בפירוש אז אין פראנקפורט איז געווען שוחטים פסולים, וואס דער חותם הס"א איז געווען אויף זיי בסוד ועל חרבך תחי', און רבי נתן אדלער האט זיי געוואלט פסל'ן מכניע צו זיין די ס"א נאר די קצבים האבען אים פאר יאגט, זענען געבליבען די שוחטים פסולים און געגעבען חיות וואס איז די שווערד פון די ס"א וואס דורך עם איז דער עולם נתפטם געווארען מיט נבילות וטריפות און נטמטם געווארן. דורך דעס האט דער בעל דבר זיך געקענט גובר זיין און מסית זיין צו די ערגסטע עבירות ביז גאנצע קהילות זענען ארויס פון דת ר"ל. וואס רבותי איז געקומען לאחר זה? שלמה הע"ה זאגט אין קוהלת "מקום המשפט שמה הרשע" (קהלת ג' ט') דארט ווי דער משפט איז געווען ווי די גזירה, איז געווען דארט איז געווען דאס רשעות. יעצט רבותי, לאמיר זיך מתבונן זיין, די ביטערע גזירה פון די צווייטע וועלט מלחמה איז געקומען פון דייטשלאנד און דארט איז געווען דאס רשעות, פון דארט איז געקומען די השכלה הארורה וואס האט אפגעשמד'ט מיליונען אידען ר"ל, ווי איז געקומען אז די רייד פון אזעלכע אויסווארפען זאלן האבען אזא השפעה? דורך דעס וואס פריער האט דער בעל דבר ערלעדיגט די שוחטים און דער עולם איז נתפטם געווארען מיט נבילות וטריפות. דאן, איז שוין לייכט אנגעקומען אלעס, און דאן דער חלף וואס איז נישט געשארפט געווארען ווי געהעריג ביי די בהמות האט געשארפט די שווערד פון בעל דבר וואס איז דער שר פון עמלק און דורך העם האט דער דייטשער רשע וואס איז געווען עמלק און ער האט געקענט אויסקוילען מיליונען אידען ר"ל ע"כ. ווי עס האט געזאגט דער בעל רוח הקודש דער בעלזער רבי זצ"ל.

און דאס איז באמת א גמרא מפורשת אין קדושין (פ"ב ע"א) כשר שבטבחים שותפו של עמלק, דער בעסטער פון די קצבים איז דער שותף פון עמלק. רש"י איז מפרש דעם טעם. ווייל - ספיקי טריפות באות לידו וחס על ממונו ומאכילן - עס קומט צו איהם טריפות און עס איז איהם א שאד אויף זיין געלט, און גיט זיי צו עסען פאר אידען, און דעריבער רופען איהם חז"ל שותפו של עמלק וואס דער ציל פון עמלק איז צו ברענגען א כליון ח"ו ווי המן הרשע און דער דייטשער רשע ימ"ש, און די שוחטים פסולים זיינע זיינע שותפים אין דעם.

א. אמר המו"ל: עס איז ידוע די מעשה מיט מיין טאטען ע"ה וואס מו"ר כ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר שליט"א [זי"ע] האט געזאגט אז נאר צוליב די שוחטים איז ער אוועק... 17 ס"ת זענען פארברענט געווארען בתוך די שלשים ועוד, און אלעס צוליב די שוחטים.

המשך בעמוד י

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת אַחֲרֵי מוֹת

למדוד אם יש במקוה מ' סאה ולמדוד אזור מי מי שהוא חולה וללחוש עליו כמו שנוהגים הנשים מותר דהוי מדידה של מצוה:

ה. הרהור בעסקיו מותר ומכל מקום משום עונג שבת מצוה שלא יחשוב בהם כלל ויהא בעיניו כאלו כל מלאכתו עשויה:

ט. אסור לומר לאינו יהודי שילך חוץ לתחום בשבת אחר קרובי המת שיבואו להספידו אבל חולה דתקיף ליה עלמא ואמר שישלחו בעד קרוביו ודאי שרי:

י. להחליף משכון לאינו יהודי בשבת מותר אם הוא מלבוש ויוציאו האינו יהודי דרך מלבושו (ועיין לקמן סימן שכ"ה):

יא. מותר לקנות בית בארץ ישראל מן האינו יהודי בשבת וחותרם ומעלה בערכאות. הגה: שלהם בכתב שלהם דאינו אסור רק מדרבנן ומשום ישוב ארץ ישראל לא גזרו (אור זרוע):

יב. מותר להכריז בשבת על אבדה אפילו היא דבר שאסור לטלטלו. הגה: ומותר להתיר חרמי צבור בשבת אף על פי שאינו לצורך שבת הואיל והוא יום כנופיא לרבים הוי כעסקי רבים דשרי לדבר בהם (אגור) אבל אין מחרימין בשבת כי אם מדבר שהוא לצורך שבת (אגודה פרק כ"ג):

יג. להכריז בשבת על קרקע הנמכר שכל מי שיש לו זכות עליו יבוא ויגיד ואם לאו יאבד זכותו אסור. הגה: וכן אסור להכריז יין בשבת דהוי כמקח וממכר (מהרי"ל):

יד. מי ששלחו לו שהוציאו בתו מביתו בשבת להוציאה מכלל ישראל מצוה לשום לדרך פעמיו להשתדל בהצלתה ויוצא אפילו חוץ לשלש פרסאות ואי לא בעי בית דין גוזרין עליו (ועיין לקמן סימן שכ"ח סעיף י'):

המשך בעמוד יד

המשך סימן שו - באיזה חפצים מותר לדבר בשבת

ג. מחשיכין על התחום לעשות צרכי כלה או צרכי מת להביא לו ארון ותכריכין ויכול לומר לחבירו שיחשיך כדי שיביא לו ויכול לומר לו לך למקום פלוני למחר ואם לא מצאת במקום פלוני לך למקום פלוני לא מצאת במנה קח במאתים ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח כלומר שלא יאמר לו סך ידוע שלא להוסיף עליו וכן אם לקח ממנו בשמונה לא יאמר תן לי עוד בשנים ואהיה חייב לך עשרה. הגה: ואם אי אפשר לו אלא אם כן יזכיר לו סכום מקח מותר בכל ענין דהא צרכי מצוה הוא (הגהות מרדכי פרק ה') ויש אוסרים בכל ענין וכן עיקר (בית יוסף בשם הר"ן ומרדכי פרק כירה והגהות מיימוני פרק א' ופרק כ"ו):

ד. השוכר את הפועל לשמור זרעים או דבר אחר אינו נותן לו שכר שבת לפיכך אין אחריות שבת עליו היה שכיר שבת שכיר חודש שכיר שנה שכיר שבוע נותן לו שכר שבת לפיכך אחריות שבת עליו ולא יאמר תן לי של שבת אלא אומר תן לי שכר השבוע או החודש (ואם שכרו לחודש והתנה לשלם לו כל יום כך וכך מקרי שכיר יום) (ר"ן סוף פרק אף על פי), או יאמר לו תן לי שכר עשרה ימים:

ה. אסור לשכור חזנים להתפלל בשבת ויש מי שמתיר. הגה: ואם שכרו לשנה או לחודש לכולי עלמא שרי (דברי עצמו):

ו. חפצי שמים מותר לדבר בהם כגון חשבונות של מצוה ולפסוק צדקה ולפקח על עסקי רבים ולשדך התינוק ליארס וללמדו ספר או אומנות ודוקא לדבר אם רוצה להשתכר אבל לשכרו ולהזכיר לו סכום מעות אסור. הגה: יש אומרים דבמקום שנוהגין ליתן לקורא בתורה מי שברך ונודד לצדקה או לחזן דאסור בשבת לפסוק כמה יתן (אור זרוע) והמנהג להקל דהא מותר לפסוק צדקה:

ז. מותר למדוד בשבת מדידה של מצוה כגון

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער מעמוד ה

זעהען מיר אז אין כשרות איז אפהענגיק דער גייסטיגער און פיזישער קיום פון כלל ישראל. אזוי איז אויך מבואר אין רש"י סוף פ' קדושים ווי עס שטייט, איהר זאלט אייך נישט פארמיסען אין בהמות און עופות טמאים "והייתם קדושים וכו', ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי" - איהר זאלט זיין הייליג פאר מיר און איך האב אייך אפגעזונדערט פון די פעלקער צו זיין פאר מיר. זאגט רש"י (פון תורת כהנים) אויב איהר וועט זיין אפגעזונדערט פון די גוים זענט איהר מיין, און ווען נישט זענט איהר פאר נבוכדנעצר און זיינע חברים ע"כ. דאס הייסט אויב מען וועט נישט נזהר זיין, זיך מבדיל צו זיין געהעריג פון כשר און טריפה איז מען אויסגעשטעלט צו געפאר פון די גוים וואס באדראָען אידען ח"ו, ווי נבוכדנצר און זיינע חברים.

און מיר וועלען מסיים זיין מיט א מעשה פון חפץ חיים. אין א שטעטעל נישט ווייט פון ראדין איז פסול געווארען די מקוה און האט קיינעם נישט געהארט איר צו פאררעכטען איז דער חפץ חיים אריבער געפארען אין יענער שטאט. קומענדיג אהין האט ער געשיקט צונויפרופען די גאנצע שטאט אויסרופענדיג אז דעד חפץ חיים איז דא און גייט זאגען א דרשה אין שוהל. הערענדיג דאס, האט יעדער געשלאסען די געשעפטען און געקומען הערען דעם חפץ חיים, האט דער חפץ חיים געזאגט: רבותי! ווען איך וועל קימען אויף דעם עולם העליון וועט מען מיך פרעגען: וואס איז דיין נאמען? וועל איך ענטפערען: ישראל מאיר, וועט מען מיר פרעגען: האסטו געוואוסט אז דא איז שטעטעל איז די מקוה פסול? וועל איך זאגען: יע, וועט מען פרעגען: און וואס האסטו געטוהן צו דעם? וועל איך ענטפערען: איך בין געפארען צו זיי און זיי געזאגט און זיי האבען מיר נישט געוואלט פאלגען! גיט מיר בכתב אז איך האב אייך געווארענט!.

רבותי. מיר אפעלירען דא צו אייך מחזק זיין און צו העלפען דעם ענין נשגב פון כשרות, וואס איז ליידער אזוי פארלאזט. וועט איהר נישט ענטפערען אונזער אפיל, איז אנחננו את נפשינו הצלנו, ווייל מיר האבען אייך געווארענט און איהר האט נישט געפאלגט, וועט איהר הערען און העלפען, וועט איר געבענטשט ווערען מיט די ברכה פון ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת (ע"כ הדרשה).

ב. רוח הקודש גלוי - מאיש קדוש - בשחיטות, ובאכילת מצות בפסח

בספר זוהר דעת דף ס"ג מביא מספר דרך הנשר, (ומובא ג"כ בספר שמרו משפט - שיחות דף ע"ב) וז"ל: כ' בס' דרך הנשר בשם הגאון ר' יצחק ראב"ד ווערבא שהה"צ ר' עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל (חתן הגה"ק ר' הלל מקאלאמיא זצ"ל) כתב בספרו שמרו משפט שבשנת כת"ר לפ"ק בערב פסח בא לבית חתנו איש אחד מאזיען בשם ר' אליעזר ב"ר שמעון ממדינת טיבעט (שבוא בן יאפאן וחינא) ודבריו הי' רק בלשה"ק ובקשתו הי' מחותנו הה"ק ר' הלל זצ"ל להיות אצלו פסח בלבד, ורק בתנאי אז כי הסדר יעשה הוא בעצמו על שלחן מיוחד לו, והוא יתן לו המצות וצרכי הסדר, ונרצה לו, והי' כן, ולא אכל בליל פסח, כ"א כשיעור קזית מצה כהלכה, ושוב לא אכל כל הפסח עוד מצה, ורק אכילתו הי' מפירות ותפוחי ארץ ולוזים, ולא רצה לקבל שום מתנה, ולא שום ממון ולא צרכי נסיעה וסתם שם והדברי' אשר שמעתי ממנו וראיתי אותו החג אכתוב קצת אשר בזכרוני. הסדר הי' בלהבות פלאים כל פסוק אשר אמר בקול הי' מתרגם אותו בלשונו אשר לא נודע לנו, ורק איהו דברי זוהר ומדרשים אשר אזכיר בתוכם שמענו, התפלל בהתלהבות בקולות וברקים לערך ב' או ג' שעות ואח"כ בא לביתו וטעם רק תפוחי ארץ בצים ופירות וכיוצא בלא בשר ומצה, ולא הי' זמן לשמוע ולדרוש ממנו, המשך הערה בעמוד יג

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

איך אפשר לזכות לגן עדן ולא יצטרך לבוא עוד הפעם בגלגול מובא בספר דורשי ה' לפרש הפסוק (תהלים י"ט, ח) תורת ה' תמימה משיבת נפש, פ"י אם רוצה האדם שהתורה תהי' אצלו בתמימות ושלמות ויקיים את כולה כראוי ולא יצטרך להתגלגל, אז משיבת נפש, יראה להשיב נפשות אחרים, דהיינו שיאהב את כל ישראל וידאוג עבורם כמו שדואג לעצמו, ולכן נאמר נפש לשון יחיד, כמו שכתב רש"י בפרשת ויגש דביעקב כתיב נפש על שם שישראל עובדים לא' אחד, וזהו משיבת נפש, שיהי' באחדות עם כל אחד ואחד מישראל.

וכעין זה מובא בשם הגאון הקדוש המקובל בעל משנת חסידים זי"ע בספרו חושב מחשבות על פסוק הנ"ל, תורת ה' תמימה, בשביל שתורת ה' צריכה להיות תמימה, לפיכך משיבת נפש, צריך האדם לבא בגלגול^ע עוד הפעם כדי להשלים מה שחיסר ממנה, כמ"ש בכתבי האר"י זלה"ה. ובספר אספקלריא המאירה (ויחי) כתב בשם הזוהר חדש שאחת מן השאלות לאדם בבואו לעוה"ב, אם יודע מגלגולו, ע"ש.

ובספר טעמי המצוות לרדב"ז סימן קכ"ט כתב שרבינו יצחק בנו של הראב"ד ז"ל הי' מכיר בפני האדם אם הוא מן הנשמות החדשות או מן הישנות^{עא}.

הערות

ע. להעיר מדברי כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק" מליובאביץ זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע (נדפסו ב"קיצורים והערות" לספר לקוטי אמרים ריש עמוד מו) וכלשון הזה אמר הבעל שם טוב זי"ע, אפילו מלאך מיכאל הגדול שבמלאכים היה נותן כל עבודתו והשגתו באלקות אפילו רק עבור מצות ציצית אחת מד' ציציות שיש לכל א' מישראל, כי השגת מיכאל הוא בחי' שבאה בהשתלשלות בעולם הבריאה, שהוא בחי' גבול, משא"כ בחי' הציצית הן בחי' שער ריש'י' כעמר נקי, שהוא בחי' המשכת או"ס ב"ה שלמע' מהשתל', וכן כיוצא בזה בכל המצוות, עד כאן לשונו, עיי"ש בארוכה.

עא. ובספר ערבי נחל (פרשת שלח) כתב לבאר הפסוק (תהלים מ"ט) כסיל ובער יאבדו ועזבו

לאחרים חילם, על פי מה דאיתא בזוה"ק, ששאלו לרשב"י, נשמות המגולגלות עבור שלא השלימו חוקם ומתגלגלים כמה פעמים, אותם גופים ראשונים מה יהי' בהם לתחיית המתים. והנה יש דעה שנייצוצי הנשמה מתחלפים לכל הגופים הללו וכולם עומדים בתחיית המתים. אבל האמת דגוף אחרון לבד שהשלים חוקו הוא עומד לתחיית המתים, וגופות הראשונים נאבדו. וכל מצוות שעשו גופות הראשונים, יורש זה הגוף האחרון. והקדמונים הנביאים ובעלי רוה"ק בראותם זה תסמר שערוותם מגודל הרחמנות על גופות הראשונים שהמה נאבדים לגמרי, ועל זה אמר הכתוב כסיל ובער יאבדו ועזבו לאחרים חילם, היינו שכר המצוה שעשו גופות הראשונים יורש הגוף האחרון הלה.

וכתב עוד שם, ביאור הפסוק (קהלת א') הולך אל דרום כו', על פי משארז"ל הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין, שהחכמה בדרום והעושר בצפון. והנה האדם נברא בשביל החכמה ללמוד ולעשות, ואח"כ הוא מבקש ומסבב לעשירות יומם ולילה לא ינוח, ואינו משלים עי"ז חוקו וחיובו בזה העולם, מוכרחת הנשמה להתגלגל. ולזה אמר הולך אל דרום, ר"ל הנשמה הולך לזה העולם בשביל דרום, דהיינו חכמה, והוא אינו עושה כן אלא סובב אל צפון, ולזה אמר ועל סביבותיו, ר"ל על ידי סביבותיו אלו שסובב תדיר לעשירות, שב הרוח, שמוכרחת נשמתו להתגלגל, ע"כ.

בספר "אורות מרדכי" מובא מעשה נורא מה שחסיד אחד סיפר שהי' נוכח פעם אחת בעת שנכנסו לחדרו של רבנו לאחר ההדלקה כל הקהל הקדוש הי' נדחק להכנס אל הקודש פנימה, לחדרו של רבינו, בין האנשים היו הרבה שבאו עם כלי זמר כגון כנורות ותופים והי' מזמרים לכבוד היום, אח"כ נחלקו לשני שורות ארוכות ורבינו הי' רץ באמצע, הלך ושוב, והי' מפזם לעצמו בתנועות נוראות באימה ופחד, בזה"ל: **פינצטער און ביטער איז דער מענטש וואס ער זינדיקט קעגן דעם הייליקן בורא, וואויל איז דעם מענטש וואס ער טוט תשובה צום הייליקן בורא נאר מיט דעם גוף נאר מיט דעם גוף** (=מר וחושך היא לאיש אשר חטא נגד הבורא אשרי האיש אשר ישוב לפני הבורא רק

בגוף זה רק בגוף זה).

אימה ופחד גדול נפל על כל הקהל שהי' נוכח שם וכולם נתעוררו בהרהור תשובה כמו ביום הכפורים, וכולם פרצו בבכיות נוראות מגודל התשובה ולבבם הנשבר. ובספר לב שמח מהרב הצדיק הקדוש מאלעסק זצוק"ל (פרשת מקץ) כתב שהמגיד אמר להב"י שכולם יעמדו באורות מצוות שעשו, רק שזה הגוף שנשלם על ידו הוא יהי' הרועה, והם יתנהגו על ידו כמו הצאן ע"י הרועה, ע"ש.

ובספר טעמי המנהגים בקונטרס אחרון אות תתרי"ח מביא, ובספר קרבן שבת כתב בשם קלף ישן הנקרא עטרת שלמה, וזה לשונו: והנה לפי דעת הזוהר, שהאחרון מי שהשלים המצות הוא הזוכה בנשמה ומתלבשת בגופו. אבל כל הבאים אחריו סוברים, שכל הגופות יעמדו, והחכם הפרדס בראשם, ונותן טעם לדבר, כי אחרי שהנשמה דומה לנר, והנר יכול להדליק כמה נרות ואינו חסר מראשונה כלום, כך כל הנשמות האלו. ואומר אני, שזה לדעתי רמז לנו הכתוב סוד זה באמרו, נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן, ר"ל אחרי שר ה' נשמת אדם, מזה אתה יכול לידע שהוא חופש כל חדרי בטן, כל דייקא, ר"ל שהיו מקודם בכמה גופות, היא חופשת אותם לעתיד ומתלבשת בכולם אחרי שהיא דומה לנר כו'. ובודאי צ"ל כמ"ש בשם הפרדס, שכל הגופים יעמדו, והמגולגל נוטל אור מנשמה כפי חלק מצות שעשה, והשאר הוא

נשאר לאיש הראשון, וכן כולם, ע"ש.

ובספר משכנות הרועים סי' ג' מביא מהגאון א' קדוש שעשה שאלות חלום על אשר על פי ד"ת חייב את הזכאי ממון הרבה, והשיבו לו שאבותיו של זה גזלו לאבותיו של הזכאי, על כן חשב השי"ת מחשבות לבל ידח ממנו נדח ואמרה התורה שתחזור הגזילה ליורשים.

ובספר דברי יחזקאל (שופטים) כתב בשם הרב הגאון הק' מו"ה נתן אדלער זלה"ה על פסוק לא יהי' כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה, מה ששינה הכתוב כאן ולא כתב לא תלבש אשה שמלת גבר כמ"ש אח"כ, כי ידוע מסה"ק מי שהוא הולך במחשבות של זנות חס ושלום הוא מתגלגל אח"כ באשה, על כן אמר הכתוב לא יהי' כלי גבר על אשה, כלי הוא לשון מחשבה, מלשון נכליהם או מלשון ויתנלו, שלא יהיו מחשבותיו של גבר על אשה, על ידי זה ינצל ולא ילבש גבר שמלת אשה, שלא יצטרך להתגלגל באשה.

ובשלחן ערוך האריז"ל כתב, האדם כשחייב גלגול ומת ונולד לו בן אחר מיתתו, הוא מתגלגל באותו בן. וזה שנקרא אביי, על שם אביו שנתגלגל בו. וזה שכתוב אשר בן ירוחם יתום, שר"ת אביי, שהי' יתום, עכ"ל.

המשך הערה מעמוד י

כ"א בחוה"מ וביו"ט דרשתי ממנו על מהותם ומהות תורתם, וא"ל כי הוא משולח ובא בטעם כמוס ע"פ מצות הראשים, כאשר אביו הוא ג"כ ראש הב"ד, וביניהם הם במספר לערך צ"ו אלפים ב"י תחת דגלם, וסדר הזה עם שרי עשרה שרי חמישים שרי מאות שרי אלפים והם מקיימין המעשרות, וכל בי עשרה ביכלתם להחזיק פרנסת מנהל ת"ח היושב עה"ת ועבודה ומלמד עמהם בשבתות ומועדים בקביעות עתים לתו' לפי יכלתם, ראש הנשיאים הוא מקובל ובעל רה"ק והוא מנהיג הדור ע"פ הוא נעשה כ"ד, צדיק מושל ביראת אלקים ולא לבד לשפוט את עדתם כ"א כמו שכ' אצל בני יששכר יודעי בינה לעתים מה יעשו ישראל בכל הגולה, (ואצלו ספר בשם האבי"ב, ר"ת אחינו בני ישראל בגולה).

הסוד הגדול

והנה מה שדיבר בסוד עם מנו"ח צ"ל לא אדע, ורק אשר שמעתי וראיתי ממנו אני כותב כי שקר שנאתי, והנה האיש הזה דברתי עמו בד"ת ביו"ט והוא רצה רק בלימוד הפייט של ר"א הקליר, ובו דרש ע"ד האמת וכו' עם עמקות אשר ל"ה מוחי סובל, בשרשי הגלגולים, ועד"ז גילה לי הנשמות של דורינו, ואמר כי הראשונים מן לועזים בלע"ז המה באו בגלגול מן דור של כת ש"ץ ימ"ש, כאשר נכשלו עם חצונים ובאו לחיצונים. ואעתיק ממקצת מספר האבי"ב מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפ"ב מקובלים בנסתר, ור"א רצה לפסול השוחטים דפד"מ, ולהכניע חותם הס"א ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הס"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח מפ"פ ועל ר' משולם טימסניץ מפ"ב כ' נשמת שרף - ועל הנוב"י כ' עינו כעין חשמל - ועל מדינת מעהרן פיהם כ' נחתם היא עם חותמו של ס"מ ר"ל, וישמור עצמו כל בעל נפש לעבור שם (ואין לך דבר שעומד בפני התשובה). ובעיר פראג כ"ז שהי' הנוב"י בחיים ל"ה יכול הס"מ להיות שם, רק בדוחק בבחי' אורח ועכשיו מולך שם, ותחלת הקלקול יצא ע"י חזן וקאה"ר וכו' - ועל בתי כנסיות אלו כ' שם כל תפלתם בהם תועבה כמו אשר מתפלל בבית הכבוד, וגרוע יותר כי שם אשר מזכירין שם, ועוד זאת הי' לי לפלא, כי בבית מו"ח היה כלב מונח תחת שלחנו תמיד ובשום אופן ל"ה כח לגרשו מן הבית, וכל הכאות בו לא הועילו, וכאשר ראה הוא כן אמר לי למה אינו מתקן את הכלב הזה, וכי לא ידע מנהו כי זה הי' רב לוע"ז ממקום פלוני ושהי' סמוך לו, אשר קללו בקללות נמרצות, ונתגלגל בכלב הזה, והיא בסוד ויקרא ל"ה נובח בשמו, כי לה ר"ת לשון הנכרים, (וכזה כ' בילקוט ראובני גם בר"ת לשון הרע).

וחשבתי שאינו כדאי להזכיר זה למו"ח, אך בא היום וכו', ספרתי דברים הנ"ל למו"ח אשר אמר לי האיש הנעלמי הנ"ל, והשיב לי אני לא אדע איזה תיקון לעשות לו, והגדתי זה להנ"ל, וא"ל זה תיקונו אשר יעשה לו והגדתיו למו"ח ועשה כן, ומן אותה השעה נעלם הכלב ולא בא עוד והי' לפלא, וגם בעיני יפלא, והאיש הנ"ל ברגלו בא

המשך הערה בעמוד יד למטה

המשך שו"ע ורמ"א מעמוד ט

סימן שז - דיני שבת התלויים בדיבור,

ובו כ"ב סעיפים

א. ודבר דבר שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול הלכך אסור לומר דבר פלוני אעשה למחר או שחורה פלונית אקנה למחר ואפילו בשיחת דברים בטלים אסור להרבות. הגה: ובני אדם שסיפור שמועות ודברי חידושים הוא עונג להם מותר לספרם בשבת כמו בחול אבל מי שאינו מתענג אסור לאמרם כדי שיתענג בהם חבירו (תרומת הדשן סימן ס"א):

ב. אסור לשכור פועלים ולא לומר לאינו יהודי לשכור לו פועלים בשבת אף על פי שאין הישראל צריך לאותה מלאכה אלא לאחר השבת שכל מה שהוא אסור לעשותו אסור לומר לאינו יהודי לעשותו ואפילו לומר לו קודם חשכה לעשותו בשבת אסור אבל מותר לומר לו אחר השבת למה לא עשית דבר פלוני בשבת שעבר אף על פי שמביין מתוך דבריו שרצונו שיעשנה בשבת הבאה:

ג. אסור ליתן לאינו יהודי מעות מערב שבת לקנות לו בשבת אבל יכול לומר לו קנה לעצמך ואם אצטרך אקנה ממך לאחר השבת:

ד. מותר לתת לאינו יהודי מעות מערב שבת לקנות לו ובלבד שלא יאמר לו קנה בשבת. הגה:

וכן מותר ליתן לו בגדים למכור ובלבד שלא יאמר לו למכרן בשבת (בית יוסף בשם סמ"ג) מי ששכר אינו יהודי להוליך שחורתו ובא האיני יהודי ולקחה מבית ישראל בשבת אסור והיו עונשין העושה (רבינו ירוחם חלק י"ב):
ה. דבר שאינו מלאכה ואינו אסור לעשותו בשבת אלא משום שבות מותר לישראל לומר לאינו יהודי לעשותו בשבת והוא שיהיה שם מקצת חולי או יהיה צריך לדבר צורך הרבה או מפני מצוה כיצד אומר ישראל לאינו יהודי בשבת לעלות באילן להביא שופר לתקוע תקיעת מצוה או להביא מים דרך חצר שלא עירבו לרחוץ בו המצטער ויש אוסרין. הגה: ולקמן סימן תקפ"ז פסק להתיר ועיין לעיל סימן רע"ו דיש מקילין אפילו במלאכה דאורייתא ועיין שם סעיף ג':

ו. אסור לחשב חשבונות אפילו אם עברו כגון כך וכך הוצאתי על דבר פלוני ודוקא שעדיין שכר הפועלים אצלו אבל אם פרעם כבר מותר:

ז. מותר לומר לחבירו הנראה בעיניך שתוכל לעמוד עמי לערב אף על פי שמתוך כך מכין שצריך לו לערב לשוכרו אבל לא יאמר לו היה נכון עמי לערב:

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

קול הרשב"י
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

המשך הערה מעמוד יג

וברגלו הלך בבוקר אור אס"ח אחר תפלת שחרית, והי' ברצונו שיסע על מסילת הברזל כנהוג ולשלם בעדו ולא רצה לקבל שום ממון לעזר וכתב, כ"א לקיים את פקודתו אשר קבל מן הראשים שלהם, להיות פסח אצלינו לבד, ושוב לשוב לדרכו אשר פנה על דרך קאשווא, ומשם דרך פולין ורוסיה לפנות, והלכתי אני עם בני הישיבה שלי שהי' לי לערך ע' תלמידים אז, ללותו לדרכו, עד כי נעלם, ע"כ.

המשך מכתב הרב שלמה יודא שווייצער בחוברת הבאה

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

וכשמעטער החלק הזה למטה, ונשמר כמו שצריך, עולה למעלה, ומתחבר באתו חלק אחר. והנקדה הזו נוטלת הכל ממעלה וממטה, ונכללת מכל הצדדים. ומשום שמתעטרת בשבת ממעלה וממטה, כל שאר הימים נותנים כח לכל, ונותנים לה שלטון ממעלה וממטה. ובסודות ספרו של שלמה המלך נמצא הסוד הזה, ובאר אותו המנורה הקדושה. אשרי חלקם של ישראל.

וינפש

כתוב וינפש, ופרשוה - וי נפש שאבדה, ויפה הוא. אבל אם כף, וי לגוף ה'ה צריך לומר, שממנו אבדה נפש! אבל סוד הדבר - באדם יש נפש שנוטלת ומושכת אליו את הרוח הזו מערב שבת, ואותה הרוח שרויה בתוך אותה הנפש ודרה בה כל יום השבת, ואז אותה נפש יתרה היא ברבוי ותועלת יותר ממה שהיתה.

וכד מתעטרא האי חולקא לתתא, ואתנטיר במה דאצטריך, סלקא לעילא, ואתחברא בההוא חולקא אחרא. והאי נקודה נטיל פלא מעילא ותתא, ואתפלילא מפל סטרין. ובגוין דמתעטרא בשבת, מעילא ומתתא, כל שאר יומין יהיב חילא לבלא, ואתייהיב ליה שולטנו מעילא ומתתא. ובגוין דספרא דשלמה מלבא, אשתבח רזא דא, ואוקמוה בוצינא קדישא, זפאה חולקיהון דישראל.

וינפש

בתיב וינפש, ואוקמוה ווי נפש דאבדת ושפיר איהו. אבל אי הכי ווי נפא אצטריך למימר, דמניה אבדת נפש. אבל רזא דמלה, כבר נש אית נפש, דנטלא ומשיך לגביה להאי רוחא מערב שבת. וההוא רוחא שריא בגווה דהיה נפש, ודיירא בה פל יומא דשבתא. ובדין, ההוא נפש, יתירה ברבויא ותועלתא יתיר ממה דהוה.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל דא תנינו, כל נפשאן ד'ישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועטרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. בין דנפק שבתא, ויהוא רוחא סלקא לעילא, גדין ווי לנפש, דאבדת מה דאבדת. אבדת ההוא עטרא עלאה, ויהוא חילא קדישא דתהו בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאבדת מה דאבדת.

נשמה יתרה

(ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה בשבת לכל ישראל פחדא, חד איהו. אבל לכל בר נש, איהו כפום עובדוי. ואלופנא מקל וחומר דתויובתא, דכל ישראל פחדא, בכל זמנא דחזרין בלהו, מתקבלי. הדיא הוא דכתיב, (דברים ד) כיו אלהינו בכל קראנו אליו, דשם יי מוכתר עליהו בכתיבה, דאיהו כתר עליון. והאי איהו נשמה יתירה דכל ישראל, בשבת ויזמין טבין. ובגין דא תקינו בכל יזמין, למחתם בשם יהוה, דאיהו חותם דכל ברבאן דצלותין, ולא אמרין מוסף בלא כתר. ובשבת, תקינו למימר במוסף, כתר יתנו לך יי אלהינו.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. כיון שיוצאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש, שאבדה מה שאבדה.

נשמה יתרה

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה לכל ישראל כאחד - אחת היא, אבל לכל אדם הוא כפי מעשיו. ולמדנו מקל וחומר של התשובה, שכל ישראל כאחד, בכל זמן שחוזרים כלם - מתקבלים. זהו שכתוב (דברים ד) כה' אלהינו בכל קראנו אליו. ששם ה' מכתר עליהם בכתרו, שהוא כתר עליון. וזוהי נשמה יתרה של ישראל בשבת וימים טובים. ומשום זה תקנו בכל יום לחתם בשם יהוה, שהוא חותם של כל הברכות של התפלות, ולא אומרים מוסף בלי כתר. ובשבת תקנו לומר במוסף, כתר יתנו לך ה' אלהינו.

מדוע משיח לא בא?

מרבנים האפיקורסות - ותמורת הדת

ה"דברי חיים" בשו"ת (י"ד חלק א' סימן ז') כותב, שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהלות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עין שם באריכות). מובא ב"דגל מחנה אפרים" (פרשת עקב) בשם הרמב"ם תשובה שהוא השיב לאלו שהסתפקו בענין תחית המתים, הרמב"ם צ"ן שספקות כאלה נולדים אצל אנשים האוכלים מאכלות אסורות וטרפות וכדומה, עד כאן לשונו. רואים אנו מכאן עד להיכן האדם יכול חלילה להתדרדר על ידי אכילת מאכלות אסורות עד כדי ספקות ב"ג העקרים. ב"תבואת שור" כותב, שהשוחט חייב להיות ירא שמים מרבים, שהיראת שמים יראה על פניו, ואם לא אז הוא מתקלקל יותר ויותר, וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו, הם מתמלאים מטמאה עד שהם הופכים לאפיקורסים. ("טיול בפרדס" מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל)

שוחטים חסידים ואנשי מעשה נתקלקלו מאמנות השחיטה

ה"דברי חיים" בשו"ת (י"ד חלק א' סי' ז') כותב, שהוא ראה הרבה יראי שמים ולומדי תורה שהתקלקלו לאחר שהפכו להיות שוחטים.

מלך זקן וכסיל משתתף בסיטונאות

בספר "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא ד"ה והעולה) מספר בשמו של חכם, שבזמננו היצר הרע הפך להיות חכם והוא אינו צריך לדבר ולהחזיר לתוך רשות כל יחיד, אלא הוא תופס יחיד שרבים נכשלים דרכו, הוא מעמיד באותו עיר שוחט השיך לסטרא אחרא, מאכיל לצבור טרפות רח"ל, עין שם באריכות.

שוחט פשר, אליהו הנביא בעיר - שוחט לא פשר, מלאך המות בעיר רח"ל - זוהי הסבה לאסונות המתרבות יום יום

בספר "אמרי צדיקים דברי הגאונים" (עמוד ה'): היכן שהשוחט הוא חרד אז השחיטה טובה, ואליהו הנביא אז נמצא בעיר, אבל אם חס ושלום השוחט מאכיל וטרפות אז הוא גורם שמלאך המות יסתובב בעיר, עד כאן לשונו.

מהספרים לעיל אנו רואים שכל הצרות שאנו סובלים הן בגלל השוחטים המאכילים וטרפות רח"ל. (ועוד עין שבת לג: אור החיים הקדוש שמיני יא, מג. אזהרת מהרצ"א, מקדש מלך, זבחי שלמים, דרכ"ת סי' ס' אות ה').

מלחמה לד' בעמלק

"אני בטוח שזה מה שגוזרים גזרות נגד השחיטה, בזמננו זהו רק בגלל זה שלא בדקו טוב את השוחטים, כמו שצריך" (טייל בפרדס מערכת שחיטה של רבה של שאליו זצ"ל).

סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין

שמעתי בשם רבנו הקדוש הבעל שם טוב זי"ע, כי הוא בא לעולם הזה לתקן תקון עולם ואשר היה עומד העולם ברפיון בקלקולם בשלשה עמודים שהעולם עומד עליהם (תורה עבודה וגמילות חסד), כי עמוד התורה קלקלו בעלי הדרשנים שנסעו מעיר לעיר ואמרו דרשות של דפי לעור עיני העולם ובדו להם מדרשים פליאים ותראו אותם והם היו בעצמותם קלים ונוכלים, ועמוד העבודה קלקלו החזנים הידועים בקלותם ופחזותם כי בימינו אין לנו רק התפלה שבמקום תמידין תקנום וזהו העבודה בגלותנו (בעוונותינו הרבים), ועמוד הגמילות חסדים קלקלו השוחטים הקלים לאשר אמרו חז"ל (תענית כ"ג ע"ב) גבי אבא חלקיה דקדים סליק ענא מהאי זיאתא דדביתהו משום דאיתתא שכיחא בביתא ויהבי ריפתא לעניי ומקרבי הננייתא, וכן אמרינו (פתיבות ס"ז עמוד ב') ופרש רש"י, ומיקרבי הננייתא, הנאתי מזמנת שאני מחלקת לחם ובשר וכו' (ולא בממון וכו') וע"י שנתנו לאכול לעניים מבשר ובלות וטרפות שהאכילו השו"ב הקלים נמצאו שלא עשו גמילות חסד רק שעוד הכשילו את העניים הסובבים למקום למקום, ועל כן היה כל שלשה עמודים רופפים עד שבא רבנו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע והיה בתחלת ימיו שו"ב ואחר כך בהתגלותו התפלל לפני העמוד והיה שליח צבור ועורר לב העולם בתפלותיו בקולות נוראים והיה אומר מאמרי תורות על דרך האמת כדי לתקן כל אלו הקלקולים ולהעמיד תקון עולם על מכונו, עד כאן שמעתי (דברי תורה, ח"ג פ"ו).

לטול ידים בבקר עם הילדים נטילת ידים

אנו מעתיקים כאן מכמה ספרים את חמך הענין של נטילת ידים בבקר אפילו בשביל ילדים קטנים, כי הם מטמאים את האוכל שהם נוגעים בהם ומטילים בהם חשש סכנה רח"ל.

א. יש להיות זהירים בבקר שכל הילדים הקטנים נטלו ידים, כי זה חשש סכנה כשהם נגשים ונוגעים באוכל בלי נטילת ידים (פרי מגדים - סדור דרך חיים), אבל בדיעבד אם ילד נגע במאכל בלי נטילת ידים מתר להשתמש באוכל (אלי רבה - סדור דרך חיים).

ב. כל ירא שמים יחמיר על עצמו לא להשתמש ממאכל שנגעו בו בידיים טמאות, כי כך פותבים המקובלים ז"ל, כשמישהו אוכל מאכל שנעשה בידיים טמאות, הוא עלול להכשל בעברה דרך רוח הטמאה השורה על האוכל, וזה אוטם את לבו ולב ילדיו לתורה. ישנם הנותנים תקנה לאוכל, שירצו את האוכל שלשה פעמים ואז רוח הטמאה יעלם, כי זה לא גרוע יותר מהמאכל עצמו לאחר שרוחצים אותו שלשה פעמים הטמאה עוזבת אותו (חיי אדם כלל ב' בתוספת חיים אות י"ב).

המשך בעמוד כד

לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצְּדִיקִים

מִסְפָּר "דְּבַרֵי תוֹרָה" עַל הַתּוֹרָה חֶלֶק ה'
מִבְּ"ק מָרוֹן אֲדָמוֹר מֵהָאֱלֹמִין שְׁלִיט"א

המשך הדברים בענין לשון הרע מזוהר השבת מצורע

ז. ובזה אמרתי דבר נכון בס"ד בלמדי ברבים רמב"ם הלכות טומאת צרעת (פרק ט"ז הלכה י') שכתב אריכות דברים מענין הצרעת, ואמרתי דיש לדייק מדוע האריך הרמב"ם מהלכות טומאת צרעת, שהיו נוהגים רק בזמן שבת המקדש קיים, ואינו שייך בימינו אלה.

ושם בהלכה י' האריך הרמב"ם וזה לשון קדשו: וזהו השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראתו תורה צרעת בשותפות השם אינו ממנהגו של עולם **אלא אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע, שהמספר בלשון הרע משתנות קורות ביתו, אם חזר בו יטהר הבית, אם עמד ברשעו עד שהותן הבית משתנין כלי העור שבביתו שהוא יושב ושוב עליהן, אם חזר בו יטהרו, ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנין הבגדים שעליו, אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע. ועל ענין זה מזהיר בתורה ואומר השמר בנגע הצרעת זכור את אשר עשה ה"א למרים בדרך, הרי הוא אומר התבוננו מה אירע למרים הנבואה שדיברה באחיה שהיתה גדולה ממנו בשנים וגידלתו על ברכיה וסכנה לעצמו להצילו מן הים והיא לא דיברה בגנותו אלא טעתה שהשוותו לשאר נביאים והוא לא הקפיד על כל הדברים האלו שנאמר "והאיש משה עניו מאוד", ואף על פי כן מיד נענשה בצרעת, קל וחומר לבני אדם הרשעים הטפשים שמרבים לדבר גדולות ונפלאות, לפיכך ראוי למי שרוצה לכוין אורחותיו להתרחק משיבתן ומלדבר עמהן כדי שלא יתפס אדם ברשת רשעים וסכלותם, וזה דרך ישיבת הלצים הרשעים בתחילה מרבין בדברי הבאי כענין שנאמר וקול כסיל ברוב דברים, ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים כענין שנאמר ויהיו מלעיבים במלאכי האלקים ובזוים דברים ומתעתעים בנביאיאיו, ומתוך כך באין לדבר**

א. ועיין בספר שפתי צדיקים (בהקדמה, ובפ' תזריע) שכתב וז"ל: מהרב הקדוש האלהי הבעש"ט ז"ל, אלו בני אדם שמדברים על צדיק עתק בגאווה ובזו, עליהם אמר הכתוב (תהלים נ"ה) שלח ידיו בשלומי חלל בריתו, פירוש מי ששולח ידו בשלומי אמוני ישראל, היינו צדיקים ואנשים כשרים, זהו סימן שבדאי חילל בריתו, והוא מקרה הוא בלתי טהור וכו', ולזה (תהלים נ) אמר אלקים מה לך לספר חקי וגו', עיי"ש. אחר כך כתב שם וז"ל: וכבר אמר הרב הצדיק וכו' ר' אלימלך ז"י זה סוד אמרם ז"ל בפסוק

באלקים וכופרין בעיקר כענין שנאמר ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלקיהם, והרי הוא אומר שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ, מי גרם להם לשית בשמים פיהם, לשונם שהלכה תחילה בארץ. זו היא שיחת הרשעים שגורמת להם ישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי משתאות עם שותי שכר, אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה, לפיכך הקדוש ברוך הוא עוזר על ידן ומזכה אותן בה, שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, עכלה"ק של הרמב"ם ז"ל. ואחר כך סיים סליקו להו הלכות טומאת צרעת.

ואמרתי בביאור הרמב"ם הזה שהביא בסיום דבריו פסוק זה, אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו', דיש לדייק כפל הלשון, ויקשב ה' וגם וישמע, הלא שניהם ענין אחד הוא.

ח. אך יש לפרש על פי מה שאמרתי כבר לבאר פסוק זה, אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע. דטרם ביאת המשיח לא יוכלו בני אדם לדבר דיבורי קודש למען כבוד שמו יתברך רק בצנעה, וכששני בני אדם מדברים ביניהם בסוד ואיש אחר רוצה לשמוע מה שמדברים, צריך לנטות אזנו היטב לשמוע מה שמדברים.

וזה שאמר הכתוב אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, שידברו כל כך בצנעה מחמת גודל הבושה בימים ההם לדבר דיבורים שבקדושה בריש גלי, ויהיה כל כך בצנעה עד שכביכול ויקשב ה' וישמע, שהקב"ה כביכול יטה אזנו לשמוע מה שמדברים, להראות דבעוונותינו הרבים אין איש שם על לב דיבורים שבקדושה ועל כן מתביישים שניהם ומדברים על זה בצנעה.

ט. ועל כן הביא הרמב"ם מקרא זה גבי טומאת צרעת, דמקודם לזה מגנה אותן בני אדם שבאין לספר בגנות הצדיקים וכו', וממילא על ידי זה יבואו מעשיהם הטובים לחשבונם של הצדיקים, וכדברי חובת הלבבות הנ"ל, ועל זה הביא הפסוק אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ולא יטו אזנם למה שבני אדם

והראה והדיה למינה, ואמרו בגמרא למה נקרא שמה ראה וכו', פירוש אלו בני אדם עומדים בבבל היינו בבלבול דעתם ומשוקעים בס"א ר"ל, ורואה נבלות ופגם בארץ ישראל אלו הצדיקים וחסידים הדור שהם נקראים ארץ ישראל, ואילו תקנו את עצמם בתשובה הוגנת לא באו לזה, והיו מאמינים באמת בה' וגם במשה עבדו, היינו בהצדיקים וחסידים הדור, עכ"ל. ובספר ליקוטי אמרים (דף ל"א ע"א, באמצע ד"ה קרי) כ' ז"ל, ראה ודיה הכל אחד הוא, ובגמרא עומדת בבבל ורואה נבלה בארץ ישראל, דצדיק נקרא אספקלריא, שכל אדם שרואה בו רואה את עצמו כמו במראה, ולכן אמרו במשה שחשדוהו באשת איש בפסוק והביטו אחרי משה, דבאמת שכל צדיק יש לו כללות מכל העולם ומכל בני האדם, וכל אחד חלק שלו רואה בצדיק, ולכן חשדוהו באשת איש, שהם באמת היו נואפים ערב רב וראו חלקם בצדיק וחשדוהו, ובאמת חלקם הוא הרע בטל במציאות אצלו נגד הטוב שבו, וזהו ראה, שרואה נבלה דבר נבל בארציות של ישראל, וזהו מפני שהוא עצמו עובד בבבל לשון בלבול, עכ"ל. המשך בעמוד כב

הַשָּׁבֶת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

פ. ועד פאן צריכין לזיהר שלא לעסק או לילך לראות עניני שחוק שקורין פארשטעלונג, וכל שכן מיני קאנצערטן (בשאלות ותשובות פאר ישע סימן ח"י האריף בכמה טעמים לאסור מיני פארשטעלונגען הנקרא כהיום לעי וכתב שם דהמעין היטב בשלחן ערוך סימן ש"ז סעיף ט"ו, ט"ז, ובאחרונים שם, וכן בסימן תק"ס ואחרונים יראה פי הרבה אסורים עוברין בזה, אל תפנו וגו', מושב לצים, בטול תורה, אסור שחוק מטעם החרבן, וכתב "אל תשמח ישראל אל גיל כעמים", שמיעת מיני זמר, ועוד, ובכלל זה גם כן המבטלין זמן לשמיעת מקליט [טע"פ] שקלטו מיני שחוק הנ"ל ועוד גרועים מהם, וסיים דהמכשילין הרבים שימו נגד עיניהם דברי חז"ל המחטיא הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה, ומה שכתב הבאור הלכה שם דאם התרו חז"ל להמתלוצץ שמוזנזותיו מתמעטין ויסורין באין עליו ונופל לגיהנם, כל שכן מי שהביא כמה מאות אנשים לכלל זה, עין שם).

פב. מוכרי ספרים הממציאים לקונים ספרים הנ"ל שאסור לקרותן הם גם כן בכלל מחטיאי הרבים (משנה ברורה ס"א, ועוד עין שאלות ותשובות מחנה חיים סימן א).

פג. כל שאסור לקרותו אסור אף בטלטולו (ט"ז, משנה ברורה ס"ב).

פד. ספר יוסיפין, יוחסין, דברי הימים של ר"י כהן, אף על גב שהם ספרי מלחמות מכל מקום שרי שמהם ילמדו דברי מוסר ויראה, ואפלו כתובין בלע"ז שרי (משנה ברורה נ"ח) וכל ספורים הבדויים הנפוצים, ואפלו האמתיים אך אינם מסוג שיוצא מהם איזה ענין מוסר ויראת שמים אין התר לקרות בהם (שאלות ותשובות פאר ישע שם).

פה. והא דאסור לקרות בשיתת חלזין וספורי מלחמות דוקא בפתובים בלע"ז, אבל בלשון הקדש שרי (רמ"א סעיף ט"ז), דהלשון יש בו קדשה ולומד ממנו דברי תורה, ולפי זה גם אגרת שלום הכתובה בלשון הקדש שרי ללמד מתוכו הלשון, וגם כתוב בו כמה פסוקים של תורה (מגן אברהם ס"ד), אבל הרבה פוסקים אוסרין גם בלשון הקדש (אגודה, ט"ז, ב"ח, של"ה, מעיוס טוב, ב"ש, מו"ק, גר"א, וכן נראה דעת המשנה ברורה ס"ד למעשה) ולפי זה גם אגרת בלשון הקדש אסור (משנה ברורה שם).

פו. מתר ללמד בשבת אף דברים שאינו רגיל בהם ואין אומרים שצער הוא לו (דרכי משה אות ט).

- ג. ראוי להיות זְהִירִים לְרַחוּץ אֶת יְדֵיהֶם שֶׁל הַיְלָדִים הַקְטָנִים כֹּל בּוֹקֵר בְּגִלְל הַסְּכָנָה וְהָאֶסוּר הַחֲמוּר, וְהָעוֹלָם אֵינּוּ מְזַהֵר עַל כֵּךָ דָּיו, וְאֵינְנִי יוֹדֵעַ מְדוּעַ (משלי ס"מ ד').
- ד. עָלֵיו לְהִיטֵט זְהִיר לְרַחוּץ אֶת הַיְדֵים שֶׁל הַיְלָדִים הַקְטָנִים בְּצוּרָה הַגּוֹנָה, וְשֶׁלֹּא יִטְמָאוּ אֶת כָּל מָה שֶׁהֵם נוֹגְעִים, וְשֶׁחֲלִילָה שֶׁהַסְטֵרָא אַחְרָא יִשְׁרָה עַל הַכֹּל חַס וְשָׁלוֹם.
- ה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר וְרוֹחֵץ אֶת יְדָיו מִיּוֹם הַבְּרִית מִלָּה שֶׁל הַיְלָד, קָדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ (רז"ש).
- ו. הַמְנַהֵג לְרַחוּץ אֶת הַיְדֵים שֶׁל הַיְלָדִים הַקְטָנִים הוּא סְגוּלָה טוֹבָה שֶׁיִּגְדְּלוּ נְקִיִּים וְשֶׁיִּהְיוּ גְדוּלֵי הַקְדָּשׁ (בְּן אֵישׁ מִי מוֹבָא בְּכַף הַחַיִּים ס' ד' אוֹת כָּב - וְעַיֵן שׁו"ת קַרְן לְדוֹד ב' א').
- ז. כְּתוּב בְּסִפְרֵי יִרְאִים, שֶׁטוֹב לְהִיטֵט זְהִירִים אֶפִּילוֹ בְּיַלְד שֶׁהוּא בֶן יוֹם אֶחָד, שֶׁהוּא לֹא יֵאָכֵל בְּטָרֵם שֶׁהוּא לֹא נָטַל אֶת יְדָיו בְּבִקּוּר, וְשֶׁלֹּא יֵאָכֵל כִּפֵּי שְׂאוּכָלִים עִבְרָא וְחַתוּל, וְשֶׁלֹּא יִשְׁתֶּה מִיַּם מִמָּה שֶׁנִּשְׁפָּא מִיְדֵיִים רְחוּצוֹת, וְשֶׁלֹּא יֵאָכֵל מֵאוֹכֵל שֶׁנִּגְעַע בּוֹ מִיִּשְׁהוּ שֶׁלֹּא נָטַל אֶת יְדָיו כּו' (דְּרָכֵי הַחַיִּים ס"מ ג').
- ח. שִׁזְהִיר אֶת הַנְּשִׁים עַל כֵּךָ (שֶׁלֹּא יִגְעוּ בְּאוֹכֵל מִבְּלִי שֶׁנִּטְלוּ אֶת יְדֵיהֶן), נוֹהֲגִים לְהַקְלֵם וּמֵאֲפִשְׂרִים לְיַלְדִים קְטָנִים לְגַעַת שְׂאִינָם בְּגִיל הַחַנוּפָה, אֲבָל טוֹב שֶׁיִּחְמְרוּ מִיּוֹם הַבְּרִית מִלָּה שֶׁל הַיְלָד וְהִלָּאָה וְיִשְׁנָם אֶפִּילוֹ שְׂאוּמְרִים שֶׁיִּשׁ אֶסוּר הַלְכָתִי בְּעַיֵן זֶה וְלִכֵּן חִיָּבִים לְהִיטֵט זְהִירִים לְטוֹל אֶת יְדֵי הַיְלָדִים (סְדוּר יַעֲב"ץ).

- מדברים נגדם, **ויקשב ה', פי' שהקב"ה יקשב אם אותן בני אדם המדברים כעת לשון הרע, עסקו פעם בתורה או עשו איזה מצוה, וכעת וישמע מה שמדברים לשון הרע על הצדיקים, כדי לתת לצדיקים את המעשים טובים של הרשעים.**
- י. וזהו שסיים הכתוב **ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, פי' דהמעשים טובים שעשו הרשעים באיזה פעם, וכעת מדברים על הצדיקים, אותם המעשים טובים יכתבו כעת לפני השי"ת על חשבון ליראי ה' ולחושבי שמו, וכדברי החובת הלבבות הנ"ל.**
- יא. ולזה סיים הרמב"ם במתק לשונו, **סליקו להו הלכות טומאת צרעת, פי' דגבי הצדיקים שאין מדברים לשון הרע על בני אדם אחרים רק כל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה, להם באמת סליקו להו הלכות טומאת צרעת, שלא תבא עליהם הצרעת ח"ו, כי אינם מדברים לשון הרע על בני אדם רק כל שיחתם הוא בדברי תורה וחכמה.**
- יב. ומיושב גם קושייתנו מדוע הזכיר הרמב"ם ענין טומאת צרעת שאינו נוגע לזמנינו. אך להנ"ל מיושב, דהרי הלשון הרע הוא רעה חולה שבני אדם אינם נזהרים בו בעוונותינו הרבים ועל כן הוא נוגע לכל עת ולכל זמן, ושפיר העתיקו הרמב"ם ביד החזקה, ועוד האריך בזה.

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך

ח"ב כח ע"א וע"ב

רבי חייא קם ליליא חד למלעי באורייתא, ויהו עמיה ר' יוסי זוטא, דהוה רביא. פתח ר' חייא ואמר, (קהלת ט') לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את מעשיך. מאי קא חמא שלמה דאמר האי קרא.

אלא שלמה, כל דבריו היו בחכמה, וזה שאמר לך אכול בשמחה לחמך. בשעה שאדם הולך בדרך הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא מקרב אותו אליו ונותן לו שלווה ומנוחה, ואז הלחם והיין שאוכל ושותה בשמחת הלב, בגלל שהקדוש ברוך הוא מרצה במעשיו.

אמר לו אותו תינוק, אם כך, הרי אמרת שכל דברי שלמה היו בחכמה, איפה כאן החכמה? אמר לו, בני, בשל את בשולך ותראה את הפסוק הזה. אמר לו, בטרם בשלתי ידעתי. אמר לו, מנין לך?

אמר לו, קול אחד שמעתי מאבי שהיה אומר בפסוק הזה, וכו' בא רבי חייא ונשקו. אמר, תינך בני, דבר זה השארתי בשבילך, ועכשו ידעתי שרוצה הקדוש ברוך הוא לעטר אותך בתורה.

רבי חייא קם ליליא חד למלעי באורייתא, ויהו עמיה ר' יוסי זוטא, דהוה רביא. פתח ר' חייא ואמר, (קהלת ט') לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את מעשיך. מאי קא חמא שלמה דאמר האי קרא.

אלא שלמה כל מלוי בחכמה הו, והאי דאמר לך אכול בשמחה לחמך, בשעתא דבר נש אזיל באורחוי דקודשא בריך הוא, קדשא בריך הוא מקרב ליה לנפיה, ויהיב ליה שלווה וניחא, בדין נחמא וחמרא דאכיל ושתי, בחדוה דלפא, בגין דקודשא בריך הוא אתרעי בעוכריו.

אמר ליה תהוה רביא, אי הכי, הא אמרת דכל מלוי דשלמה בחכמתא הו, אן הוא חכמתא קא. אמר ליה ברי תבשל בשולך, ותחמי האי קרא. אמר ליה עד לא בשילנא ידענא. אמר ליה מנא לך.

אמר ליה, קלא חד שמענא מאבא, דהוה אמר בהאי קרא וכו'. אתא ר' חייא ונשקיה, אמר, תינך ברי האי מלה שבקנא בנינך, והשתא ידענא, דקודשא בריך הוא בעי לאעטרא לך באורייתא.

זהר השבת

ומענין בזיון התלמידי חכמים ח כתב החיד"א זצ"ל בספרו יוסף תהלות (מזמור י"ד) ז"ל: ה' השקיף על בני אדם לראות היש משכיל דורש וכו'. אפשר דמתאונן על מיעוט הלימוד ועל העשירים שאין מחזיקים ביד לומדי תורה, ובזה אינם יכולים הת"ח ללמוד, דטרידי המה למצוא טרף לביתם. וזהו שכתוב לראות היש משכיל שעוסק בתורה, או אם ימצא עשיר מחזיק ביד התלמיד חכם, דורש את, דורש את ה' אלקיך תירא לרבות תלמידי חכמים (פסחים דף כ"ב ע"ב), וראה הכל סר, יחדיו לא משכיל ולא מחזיק אין עושה טוב, אין מי שיעשה טוב שהיא התורה, אין מי שיעשה לתלמיד חכם שילמוד, ומשום הכי אין גם אחד שיעסוק בתורה כי אין מחזיק, ומהתימה כי הלא ידעו כל פועלי און, הם העשירים אשר כל טרחם שבתם וקימתם ומשאם בהבלי העולם הז, אוכלי עמי, שהם התלמידי חכמים כמו שכתוב בפרק שני דמציעא הגד לעמי פשעם אלו תלמידי חכמים, אוכלי עמי אכלו לחם, כלומר יודעים שאם התלמידי חכמים אוכלים משלהם, נחשב להם כאילו אכלו לחם, שהם עצמם עסקו בתורה, ועם כל זאת ה' לא קראו, ונמצא שכל העון הוא על שאינם מחזיקים, ומפני כך באים ח"ו גזירות רעות, ועל זה תמהים המון העם, כי יש בדור צדיק ולמה אינו נתפס לכפר, והתירוץ הוא כי הצדיק מוכיח ואין שומע, ובזה ניצול, כמ"ש ז"ל גבי נח שהיה מוכיחם ולא שמעו תוכחתו, והם אבדו והוא ניצול, וכתוב ואתה כי הזהרתו את נפשך הצלת. וזה שאמר שם פחדו פחד כי אלהים בדור צדיק, פירוש כי אלהים מדת הדין בגזירה רעה ח"ו בדור שיש בו צדיק, וע"ז פחדו כי מסורת בידינו שהצדיק נתפס לכפר, ועתה אלהים במדת הדין בדור צדיק חיילא בכולל והוא ניצול, לזה אמר עצת עני תבישו, העצה גם התוכחה מן העני הצדיק תבישו, ואין אתם שומעים, ולכן ה' מחסהו והוא לבדו ניצול, לפי שכבר הוכיח ולא נשמע, ומאי קשיא לכו אלהים בדור צדיק, עכ"ל.

עוד כתב החיד"א ז"ל ביוסף תהלות (מזמור נ"ג) ז"ל: לראות היש משכיל דורש את וכו' אפשר להסמיק מה שכתבתי בעניותי בדרושים דאמרו ז"ל לא חרבה ירושלים עד שביזו בה לתלמידי חכמים, והיונן בה הרי היה עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, וכתבנו דאם היו מכבדים תלמידי חכמים לא היו באים לזה, דהתלמיד חכם חשוב בעיניהם והיה מוכיחם ושומעים לדבריו, אבל כיון שהתלמידי חכמים בזוים שומע אין להם, ובאו לידי עבירות גדולות ומשום הכי החמירה התורה בכבוד החכמים, וכתוב את ה' אלקיך תירא לרבות תלמידי חכמים כי הוא יסוד מיסוד התורה, עיין שם באורך. וזהו שכתוב לראות היש משכיל שדורש את לרבות תלמידי חכמים, דאם מכבדים התלמידי חכמים ויראים מהם היו מוכיחים, ויש מקוה לישראל לשמור התורה עכ"ל, עיין שם.

המשך יבא

בְּעִיר קְרֵאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים מִשְׁנֵי בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

ספר מִזְבַּח הַרְבִּים פְּהִלְכָתָה

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר הַמִּזְבַּח אֶת הַרְבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדור'שים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים לְהַזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, או שְׁנוֹתוֹן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

נלמד מדבריו לענינינו. מה בדברים יחידים בלבד בכל דבר לעצמו הוי בכלל מזכה הרבים, אם כן מכל שכן וקל וחומר ב"ב של ק"ו כשמציילים יהודים מרדת שחת ובבת אחת אנו מזכים אותם ליהפך ליהודים כשרים נאמנים שומרי תורה ומצוות כמה זכותם אנו זוקפים לעצמינו בפעולה אחת, ומכאן שאין לשער ולתאר הזכויות הרבות והגדולות שאנו זוכים בזה אם נגיע למיליוני היהודים בפעם אחת במשלוח ספרי יסודות היהדות - על ידי הדואר - דהיינו: על קדושת השבת, טהרת המשפחה, כשרות, תפילין, מזוזות ועוד, האם אפשר לנו לקבל מושג אפילו הכי קטן מה גודלים ורבים זכויותינו שהננו זוכים בזה בבת אחת.

גודל המצוה לזכות את הרבים על ידי ספרים

ב. זאת התורה אדם כי ימות באהל. זאת התורה אדם - האדם הוא בבחינת ספר-תורה.

בשנת ת"ר היה הרב הקדוש ר' יצחק מוורקי ז"ל בלובלין, ובשבת-קודש היתה ברית-מילה בבית-המדרש של הרבי מלובלין ז"ל. הדבר היה כעשרים וחמש שנים אחרי פטירתו של הרבי מלובלין (נפטר בט' באב, שנת תקע"ה). באו אל הברית-מילה כל גדולי העיר, וערכו הסעודה על השולחן שהרבי היה מיסב אליו בחייו. את השולחן העמידו ממזרח למערב, וחשבו שהרבי מוורקי ישב בראש השלחן, ממזרח. אך הרבי סירב לעשות כן, ואמר:

- בחייו של רבינו לא הלכתי מעולם למעלה מחצי בית המדרש מיראת רבנו. והוא ישב למטה בקצה השולחן, לצד מערב. נדחק כל הקהל סביבו לצד מערב, ונהיה שם דוחק גדול. אמר להם הרבי מוורקי:

כל יהודי הוא כמו ספר, ועל-כן אין להישען עליו ולדחוקו.

שאלו הרב הצדיק ר' גציל, נכדו של הגאון ה"חכם צבי" ז"ל:

- והרי ספר אחד מותר להניח על ספר שני?...

השיב הרבי: - כל אחד מישראל חייב לומר על עצמו, שהוא איננו ספר.

והיה באותה מסיבה גם הרב דמתא, הגאון המפורסם ר' משולם זלמן אשכנזי, זצ"ל אב"ד דלובלין. נענה הגאון ואמר:

- אילו לא באתי אלא לשמוע דבר זה די.

ומתוך הדברים נתגלגלה השיחה על גודל המצוה לזכות את הרבים בספרים ועשה אז הגאון הנזכר צוואה, שאחר פטירתו יתנו כל הספרים שלו לבית המדרש לתועלת הרבים, וצוואתו קוימה.

וזו בעצם כל מטרתנו שעל ידי משלוח ספרים למיליוני היהודים על ידי זה נזכר בפועל לשוב אל ה' ולקיים מצוותיו.

המזכה את הרבים בתוכחה להחזירם בתשובה - הגאולה תלויה בו.

ג. ראה עיני ספר חזיונות כתובים באצבע מיד הקדוש רבנו הרב חיים ויטל צוק"ל בכתב יד ממש ושם נאמר דרבנו האריז"ל היה מזהירו תמיד ובחלום ידבר בו שירבה דרשיו להוכיח לעם ולהחזירם בתשובה ובזה תלויה הגאולה, ואין קץ לשכרו.

(מחזיק ברכה להחיד"א, אורח חיים, רצ מספר הקדוש מקדש מעט).

הטובות הגדולות הבאים על המזכים את הרבים בדברי תוכחה

ד. למד אדם ולימד, ושמר ועשה, והיה סיפק בידו למחות ולא מיחה הרי זה בכלל ארור - לא למד אדם ולא עשה ולא שמר ולא למד לאחרים ולא היה ספק בידו למחות ומיחה הרי זה בכלל ברוך. (ויקרא-רבה כה)

מפני מה זכה ירבעם למלכות? מפני שהוכיח את שלמה. (סנהדרין קא:)

יאהב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם נחת-רוח בא לעולם, טובה וברכה באין לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם. (תמיד כח)

כל המוכיח חברו לשם שמים זוכה לחלקו של הקדוש-ברוך-הוא, ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד.

(שם)

המשך בעמוד לב

אגרות הזָהר

בו נקבצו חלק ממכתבי בְּרָכָה עֲדוּד וְחִזּוּק שֶׁנִּתְקַבְּלוּ בְּמַעֲרַכַת מִפְּעַל הַזָּהָר הָעוֹלָמִי
מֵהַתְּרַשְׁמוּתָם שֶׁל גְּדוּלֵי וְחַכְמֵי דוֹרֵנוּ וּבְנֵי תוֹרָה נִכְבְּדִים לומדי אהר הקדוש
תוֹכְנָן אֹדֵר מְבַהֵיק עַל הַתּוֹעֵלֶת הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַתְּעוֹרָרוֹת בְּלִמּוּד סֵפֶר הַזָּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל
קְצוֹת תֵּבֵל לְזַקְנִים עִם נְעָרִים

למפעל החשוב ה"זָהר העולמי".

תזכו למצוות ותודה רבה על שהענקתם לי את הסט של הזָהר עם כל הפרקים
במהדורת פיס שאני יכול ללמד גם בדרך.

בזכותכם אלמד בלי נדר כל יום 15 דקות ויותר כל יום. - הסט מפאָר ומרשים.
יהי רצון שאכן יקרב את הגאולה בזכות פעלכם ולמוד הזָהר והפצתו בקרב
עם ישראל.

בירנבאום דב

לכבוד מפעל הזָהר העולמי שעל ידי "חברת מזפי הרבים"
באמת תודה גדולה ומכפלת שזפיתם אותי, בקבלת סט של ספרי הזָהר
סט חלקים, וכן ספר תקוני הזָהר מנוקד, וכן ספר אמירת הזָהר כהלכתה.

אהרן ליברטי

לכבוד ראשי מנהלי ותורמי המפעל העולמי להפצת הזָהר הקדוש כל אחד
ואחד בשמו הטוב יברך מפי עליון, שלום וברכה.

ברגשי גיל ושמחה קבלתי את סט הזָהר שבנדיבות לבכם נתתם לי את זה חנן
אין כסף למען הפצת הלמוד בספר הקדוש הלז ולמען להרבות העסוק בלמוד
הספר הזה ולמעלה בקדש מה ששלחתם לי את זה דיקא בחדש זה אלול, חדש
הרחמים והסליחות, אשר מנהג ישראל קדושים לעסק בלמוד התקונים שבזָהר
הקדוש. וידוע מספרים הקדושים ענינים גדולים ונשגבים על ענין זה, ובדאי
יהיה זה לזכותכם ולזכות התורמים החשובים.

יהא רעוא מן קדם אבוהון די בשמיא, שבזכות רשב"י זיע"א בעל הזָהר תזכו
להמשיך בפעלותיכם הענפות, וזכות למודי וזכות כל הלומדים שנתרבו על
דיכם בספר הזָהר ועמדו לכם ולתורמים החשובים להתברך בכל מילי דמיטב
במהרה בימינו אמן.

אסאך הצלחה, כעתירת:
מרדכי ד. קליין - בית שמש

כל היודע להוכיח ומוכיח את הרבים, הרי הוא עושה קורת-רוח לפני קונו.

(תנא דבי אליהו רבה ג)

מזה [מפינחס] ילמד האדם שיקנא את קנאת ה' צבאות כשרואה איזה חילול השם או חילול התורה. ראה איך החזיק לו השם יתברך טובה וחסות וברית שלום, עד כאן לשונו.

(של"ה הקדוש בעשרה הלולים)

כתב הרמ"א ביורה-דעה (שלד בסופו) ובחשן-המשפט (סימן יב) מתשובת מהר"י וייל (סימן קנז) דנהגו עכשיו שלא למחות בעוברי עבירה משום שיש סכנה בדבר, מזה דשו רבים וכהיתרא דמו להם לחנף לאשר לו שם ויד קצת אצל שום שררה או שאר תקיפות אף-על גב דלא ברי היזקא, על כן תפוג תורה. ולעניות דעתי טעות גמור הוא זה ודברי מהר"י וייל לא נאמרו אלא בברי היזקא ואי לא תימא הכי בטלת לא תגורו מעיקרא דודאי לא נאמר לא תגורו כי-אם בדאיכא מקום לירא כמו שכתוב בנדה (דף סא, ועיין זה בשו"ת הרשב"א הובא בבית-יוסף חושן-המשפט יב), וכו', ושופט הממונה על ישראל לרדות העוברים ומקיים לא תגורו יזכה למחיצת פינחס המקנא, ורעה אליו לא תאונה.

(פתחי תשובה בשם בכור שור)

כל ההוא בר נש דמקני לה לקודשא בריך הוא לא יכיל מלאכא דמותא לשלטא בה כשאר בני נשא.

(זהר הקדוש, חלק ג, דף כט:)

כל מי שיש בידו יכולת למחות ומוחה ונוקם נקמות מהרשעים בעולם הזה, הקדוש-ברוך-הוא כורת עמו ברית ולזרעו אחריו כמו שעשה לפינחס.

(ראשית חכמה, שער הקדושה, פרק יב, בשם הר"י אבוהב זצ"ל)

המשך יבא